

DEREK LANDY

Detektiv
Kostlivec

ŽEZLO PRAPŘEDKŮ

**Detektiv
Kostlivec**

Na podzim připravujeme druhý díl série

**Detektiv
Kostlivec**

HRA S OHNĚM

DEREK LANDY

Detektiv Kostlivec

ŽEZLO PRAPŘEDKŮ

slovar

Text copyright © Derek Landy, 2007
Illuminated letters copyright © Tom Percival, 2006
Cover illustration © Tom Percival, 2006
Cover design © blacksheep-uk.com
Skulduggery Pleasant™ Derek Landy
Skulduggery Pleasant logo™ HarperCollins Publishers
Translation © Pavel Kaas, 2023
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2023
All rights reserved

Detektiv kostlivec. Žezlo Prapředků

Z anglického originálu *Skulduggery Pleasant*
vydaného nakladatelstvím HarperCollins Children's Books

v roce 2007 přeložil Pavel Kaas

Redigovala Viola Somogyi

Korektury Adéla Lapáčková

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v roce 2023

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání druhé, v Nakladatelství Slovart první

ISBN 978-80-276-0582-8

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

*Tuto knihu věnuji svým rodičům
Johnovi a Barbaře.*

*Tati – to je za tvou až bizarně neochvějnou
podporu a неотřesitelnou víru.*

*Barbs – to je za ten výraz ve tvé tváři,
když jsem ti přinesl tu dobrou zprávu.*

*Dali jste mi úplně všechno
a já vám dvěma neumím dát nic než lásku...*

I

ŠTĚPÁNKA

Náhlá smrt Gordona Edgleyho všechny šokovala – nejen jeho samotného. V jednu chvíli seděl ve své pracovně nad rozepsanou pětadvacátou větou poslední kapitoly své nové knihy *A padala na ně tma*, a v další chvíli byl mrtvý. *Tragická ztráta*, doznívalo v jeho otupělé mysli, když opouštěl tento svět.

Pohřbu se zúčastnila rodina a známí, zato přátel přišlo pomálu. Gordon nebyl v mediálním světě zrovna oblíbenou postavou, protože i když se jeho knihy – příběhy plné hrůzy, magie a zázraků – pravidelně objevovaly na žebříčcích bestsellerů, měl znepokojivý zvyk urážet lidi, aniž by si to uvědomoval, a pak se bavit jejich zděšením. Právě na Gordonově pohřbu však Štěpánka Edgleyová poprvé zahlédla toho džentlmena ve světlehnědém kabátě.

Stál ve stínu mohutného stromu, daleko od davu, a kabát měl navzdory teplu, jež toho odpoledne panovalo, zapnutý až ke krku. Spodní polovinu obličeje měl zakrytou šátkem, ale i když Štěpánka stála na opačné straně hrobu, rozeznávala

neposlušné kadeřavé vlasy, které se mu draly zpod klobouku se širokou krepou naraženého do čela tak, že spolu s velkými slunečními brýlemi zakrýval valnou část jeho obličeje. Nemohla z něj spustit zrak. Muž však náhle jako by vycítil, že je sledován, otočil se, prošel mezi řadou náhrobků a zmizel jí z dohledu.

Po smutečním obřadu se Štěpánka s rodiči vrátila do strýcova domu. Úzká silnice vedla přes klenutý most a pokračovala dál hustým lesem. Na rozlehlý oplocený pozemek se vjíždělo mohutnou impozantní branou. Starý strýcův dům byl právě tak nesmyslně velký jako všechno kolem.

V obývacím pokoji byly od nepaměti dveře maskované jako knihovna, a když byla Štěpánka menší, s oblibou si namlouvala, že o těchto dveřích nikdo jiný neví, dokonce ani Gordon sám. Byla to pro ni tajná chodba, jako v příbězích, které čítávala, a ona si tu ráda vymýšlela dobrodružství o strašidelných domech a ukrytých pokladech. Tato tajná chodba vždycky byla její únikovou cestou a zlosynové z jejích dobrodružství bývali bez výjimky ohromeni jejím náhlým a záhadným mizením. Nyní však byly dveře otevřené a tajná chodba nikde. Dveřmi se neustále trousili lidé a Štěpánky se zmocnil smutek z toho, že přišla i o tu trochu magična.

Podával se čaj, nalévaly se drinky a na stříbrných podnosech se nabízely sendviče. Štěpánka sledovala, jak se smuteční hosté rádoby nenápadně rozhlížejí kolem sebe. Hlavním tématem tlumených hovorů byla poslední vůle. Gordon nebyl zrovna muž, který by vzbuzoval velkou náklonnost, natož aby ji projevoval, takže nikdo nedokázal předvídat, kdo zdědí jeho značné jmění. Štěpánka viděla chamtivost ve vodnatých očích otcova dalšího bratra, příšerného skrčka jménem Fergus, který neustále smutně přikyvoval, tvářil se jako

boží umučení, a když si myslel, že se nikdo nedívá, strkal si do kapes stříbrné přibory.

Fergusova manželka Beryl byla naprosto nesympatická ženská s ostrými rysy. Proploovala davem jako ztělesněný zármutek, zcela nepřesvědčivě, lovila drby a zjevně prahla po nějakém skandálu. Její dcery Štěpánku okázale ignorovaly. Karol a Krystal byly dvojčata. Ve svých patnácti letech už si co do zakyslého výrazu, mstivosti a jízlivosti nezačaly s rodiči. Štěpánka byla tmavovlasá, vysoká, štíhlá a pružná, ony byly špinavě blond, zavalité, a navíc se oblékaly tak, že to jejich nadrozměrné tvary zdůrazňovalo tam, kde se to nejméně hodilo. Kromě hnědých očí neměla Štěpánka s dvojčaty nic společného a naprosto jí to vyhovovalo. To bylo jediné, co jim mohla přičíst k dobru. Přestala si všímat jejich jízlivých pohledů a posměšného šeptání a šla se raději na chvíli projít.

Stěny dlouhých chodeb strýcova domu byly ověšené obrazy. Dřevěná podlaha pod jejíma nohama se leskla jako zrcadlo a dům voněl stářím. Ne, nedalo se tomu říkat zatuchlost, spíš... prožitá léta. Tyhle stěny a podlahy toho už viděly hodně a Štěpánka pro ně mohla být nanejvýš jen pomíjivým jevem. V jednu chvíli tady, v další už zase pryč.

Gordon byl jako strýček bezvadný. Ano, uměl být arogantní a nezodpovědný, ale také dětinský a nesmírně zábavný. Nechyběl mu třpyt v očích ani sem tam nějaký ten záblesk škodolibosti. Zatímco všichni ostatní ho brali vážně, Štěpánce neuniklo občasné mrknutí, pokývnutí nebo náznak úsměvu, které k ní vysílal, když se nikdo nedíval. Už jako dítě měla pocit, že mu rozumí lépe než ostatní. Oblíbila si jeho inteligenci a důvtip a sympatické jí na něm bylo i to, jak moc mu bylo jedno, co si o něm lidé myslí. Byl to dobrý strýc. Hodně ji toho naučil.

Věděla, že její matka a Gordon spolu krátce chodili („namlouvali se“, říkala matka), ale když ji pak Gordon představil svému mladšímu bratrovi, byla z toho láska na první pohled. Gordon si s oblibou tu a tam postěžoval, že nikdy nedostal víc než pusinku na tvář, ale velkoryse ustoupil bratrovi z cesty a poměrně spokojeně pokračoval v četných vášnivých aférách s mnoha krásnými ženami. Rád říkával, že to byl bezmála férový obchod, jenom že má podezření, že na něm prodělal.

Štěpánka vyšla po schodech do patra, otevřela dveře Gordonovy pracovny a vstoupila dovnitř. Zdi byly plné zarámovaných přebalů z jeho bestsellerů a nejrůznějších ocenění. Celou jednu stěnu zakrývaly knižní regály. Byly tam životopisy i historické romány, vědecké texty a psychologická pojednání, a mezi nimi byly zastrčené odřené paperbacky. Spodní regál obsahoval sborníky, časopisy a literární recenze.

Štěpánka minula police, na kterých byla uložena první vydání Gordonových románů, a přistoupila ke stolu. Podívala se na židli, kde zemřel, a snažila se představit si ho, jak se na ní hroutí. A pak se ozval ten sametově hebký hlas:

„Aspoň zemřel, když se věnoval tomu, co miloval.“

Překvapeně se otočila a uviděla ve dveřích stát muže z pohrbu v plášti a klobouku. Obličej měl stále zahalený šátkem, sluneční brýle dosud na očích a zpod klobouku mu pořád čouhaly neposlušné vlasy. Ani rukavice si zatím nesundal.

„Ano,“ řekla Štěpánka, protože ji nenapadlo nic jiného. „Aspoň tak.“

„Ty budeš jedna z jeho neteří, ne?“ zeptal se muž. „Nic nekradeš, nic nerozbíjíš, takže bych tipoval, že jsi Štěpánka.“ Přikývla a využila příležitosti podívat se na něj zblízka. Pod šátkem a slunečními brýlemi však neviděla ani ten nejmenší kousek jeho tváře.

„Vy jste byl jeho přítel?“ zeptala se. Dlouhý kabát jí to si-
ce ztěžoval posoudit, připadalo jí ale, že muž je vysoký a hu-
bený.

„To jsem byl,“ odpověděl a krátce přikývl. Až díky tomu-
to nepatrnému pohybu si uvědomila, že zbytek jeho těla je
nepřirozeně nehybný. „Znal jsem ho léta. Potkal jsem ho
kdysi v New Yorku před jedním barem. To bylo v době, kdy
mu vyšel první román.“

Štěpánka za těmi slunečními brýlemi nic neviděla – byly
černé jako smola. „A vy jste taky spisovatel?“

„Já? Ne, já bych nevěděl, kde začít. Ale svoje spisovatel-
ské fantazie jsem prožíval Gordonovým prostřednictvím.“

„Vy jste míval nějaké spisovatelské fantazie?“

„To má snad každý, ne?“

„Já nevím. Neřekla bych.“

„Aha. Takže teď působím trochu divně, co?“

„No,“ odpověděla Štěpánka opatrně, „*dalo by se to tak říct.*“

„Gordon o tobě pořád mluvil. Často se svou malou nete-
ří chlubil. Byla to výrazná osobnost, tenhle tvůj strýc. A zdá
se, že ty taky.“

„Mluvíte, jako byste mě znal.“

„Tvrdohlavost, inteligence, ostrý jazyk, alergie na hlupá-
ky... připomíná ti to někoho?“

„Ano. Gordona.“

„Zajímavé,“ řekl neznámý, „protože přesně takhle on po-
pisoval tebe.“ Rukou v rukavici sáhl do vesty a vytáhl zdobe-
né kapesní hodinky na jemném zlatém řetízku.

„Tak hodně štěstí ve všem, co se rozhodneš se svým ži-
votem udělat.“

„Děkuju,“ odpověděla Štěpánka poněkud strojeně. „Vám
taky.“

Cítila, jak se muž usmál, i když mu neviděla na ústa. Pak se otočil ke dveřím a nechal ji tam o samotě. Štěpánka si uvědomila, že nemůže spustit oči z místa, kde ještě před okamžikem stál. Kdo to byl? Ani se nedozvěděla jeho jméno.

Přešla ke dveřím a vyšla na chodbu. Žasla, jak rychle neznámý zmizel z dohledu. Seběhla po schodech dolů, ale neviděla ho ani v hale. Dveře na ulici otevřela právě ve chvíli, kdy kolem projíždělo velké černé auto. Dívala se, jak odjíždí, a ještě chvíli tam zůstala. Pak se neochotně vrátila k rodině shromážděné v obývacím pokoji. Právě včas, aby viděla, jak si Fergus cpe do náprsní kapsy stříbrný popelník.

ZÁVĚŤ

rodině Edgleyových ubíhal život poměrně jednotvárně. Štěpánčina matka pracovala v bance a dívčin otec vlastnil stavební firmu. Sourozence Štěpánka žádné neměla, takže v domácnosti panoval přívětivý, ničím nenarušovaný, pohodlný režim. A přece se kdesi v koutku její mysli tu a tam ozval hlas, který jí napovídal, že v jejím životě by mělo být něco víc než jen *tohle*, víc než jen nuda malého pobřežního městečka Haggardu. Jen nemohla přijít na to, co by to mělo být.

Pomalu končila první ročník střední školy a těšila se na letní prázdniny. Školu Štěpánka ráda neměla. Bylo pro ni těžké vycházet se spolužáky – ne proto, že by snad nebyli milí, ale jednoduše proto, že s nimi neměla nic společného. A neměla ráda učitele. Nelíbilo se jí, jak vyžadují respekt, který si nezasloužili. Štěpánka neměla problém dělat, co jí bylo řečeno, ovšem potřebovala k tomu dobrý důvod.

Prvních pár dní prázdnin strávila v otcově firmě. Zvedala telefony a třídila složky v jeho kanceláři. Otcova sekretářka

Gladys po sedmi letech práce ve firmě usoudila, že už má stavebního byznysu dost, a chtěla zkusit štěstí na umělecké dráze. Štěpánku od té doby pokaždé poněkud vyvedlo z míry, když třiačtyřicetiletou Gladys potkala na ulici, jak předvádí moderní taneční interpretaci Fausta. Gladys si na to ušila dokonce i kostým, který, jak prohlásila, symbolizoval vnitřní boj, jímž Faust procházel, a zjevně bez něj odmítala vycházet na veřejnost. Štěpánka se pokaždé alespoň usilovně snažila vyhnout Gladysinu pohledu.

Pokud Štěpánka nepomáhala v kanceláři, buď si šla zaplavat, nebo byla zavřená ve svém pokoji a poslouchala hudbu. Teď právě byla u sebe a snažila se najít nabíječku k mobilu, když se ozvalo zaklepání a vzápětí vešla matka. Byla stále ještě oblečená v tom, co na sobě měla na pohřbu, kdežto Štěpánka si svázala dlouhé tmavé vlasy do culíku do dvou minut po návratu domů a okamžitě se převlékla do svých obvyklých džínů a tenisek.

„Volal Gordonův právník,“ řekla matka poněkud překvapeně. „Chtějí, abychom byli u čtení závěti.“

„No páni,“ odvětila Štěpánka. „Co si myslíš, že ti odkázal?“

„To zjistíme zítra. Ty taky, protože jdeš s námi.“

„Já?“ Štěpánka svažila čelo.

„Tvoje jméno je na seznamu, víc nevím. Vyrážíme v deset, jasně?“

„Měla jsem dopoledne pomáhat tátovi.“

„Zavolal Gladys a požádal ji, aby se na pár hodin stavila. Slíbila mu to, ovšem pod podmínkou, že přijde v tom příšerném hábitu.“

K právníkovi nakonec odjížděli ve čtvrt na jedenáct, o patnáct minut později, než bylo v plánu, kvůli tomu, že dochvilnost nepatřila k nejsilnějším stránkám Štěpánčina otce. Blou-

mal domem a vypadal, jako by na něco zapomněl a jen čekal, až si vzpomene. Přikývl a usmál se pokaždé, když mu jeho žena řekla, aby si pospíšil. „Ano, to rozhodně,“ řekl vždycky, a když už to vypadalo, že k nim konečně nasedne do auta, zase kamsi vykročil a rozhlížel se kolem sebe jako ve snách.

„Tohle dělá schválně,“ prohlásila Štěpánčina matka, zatímco seděly v autě se zapnutými bezpečnostními pásy, připravené vyrazit. Sledovaly ho, jak se objevil u předních dveří, hodil na sebe sako, zastrčil do kalhot košili, vykročil a zase se zastavil.

„Vypadá, jako by chtěl kýchnout,“ poznamenala Štěpánka.

„Ne,“ odpověděla její matka, „to on jen přemýšlí.“ Vystrčila hlavu z okna. „Desmonde, co se zase děje?“

Otec zmateně vzhlédl. „Myslím, že jsem na něco zapomněl.“

Štěpánka se naklonila ze zadního sedadla dopředu, podívala se na něj a něco řekla matce. Ta přikývla a znovu vykoukla z auta. „Kde máš boty, zlato?“

Podíval se na své ponožky – jednu hnědou, druhou modrou – a jeho zamračený výraz se rozjasnil. Uznale vztyčil palec a zmizel uvnitř.

„To mě podrž,“ řekla matka a zavrtěla hlavou. „Věděla jsi, že jednou netrefil do nákupního centra?“

„Cože?“

„To jsem ti nevyprávěla? Byl to jeho první velký kontrakt. Jeho společnost odvedla na té stavbě skvělou práci a on tam pak chtěl zavést své klienty, aby se pochlubil. Jenže zapomněl, kde to postavil. Jezdili tam dokola skoro hodinu, než uviděl něco, co ho trklo. Jako technik je asi třída, ale všímavý je asi jako zlatá rybička v akváriu. Na rozdíl od Gordona.“

„Neměli toho moc společného, co?“

Matka se usmála. „Nebylo to tak vždycky. Dřív dělali všechno společně. Ti tři byli nerozluční.“

„Cože, i Fergus?“

„Ano, dokonce i Fergus. Když ale tvoje babička zemřela, jejich cesty se rozešly. Gordon se pak začal stýkat s divnými lidmi.“

„Divnými? Jak to myslíš?“

„No, možná nám divní jen připadali,“ zasmála se matka. „Tvůj táta v té době začínal se stavebním byznysem, já jsem byla na vysoké a byli jsme to, čemu by se asi dalo říkat normální lidi. Gordon odmítal být normální a jeho přátelé nás tak trochu děsili. Nikdy jsme nevěděli, v čem jedou, ale bylo nám jasné, že to není nic...“

„Normálního.“

„Přesně. Děsili tedy hlavně tvého tátu.“

„Proč?“

V tu chvíli vyšel Štěpánčin otec z domu, konečně obutý, a zavřel za sebou.

„Myslím, že se Gordonovi podobal víc, než si byl ochoten připustit,“ řekla ještě matka, než otec nasedl do auta.

„OK,“ prohlásil pyšně, „já můžu.“

Jen se na něj mlčky dívaly, když přikývl, nadšený sám sebou. Zapnul si bezpečnostní pás a otočil klíčkem. Motor naskočil. Štěpánka zamávala Kašparovi, osmiletému chlapci s příšerně odstávajícíma ušima, otec vycouval na silnici, zařadil rychlost a vyrazil. Těsně přitom minuli popelnici na kolečkách.

Cesta ke kanceláři právního zástupce ve městě trvala necelou hodinu. Dorazili s dvacetiminutovým zpožděním. Po rozvrzaných schodech byli uvedeni do malé kanceláře, příliš vyhřáté, než aby tam mohlo být příjemně, a s velkým

oknem, které skýtaló úchvatný výhled na cihlovou zeď přes ulici. Fergus a Beryl už tam byli a svou nelibost nad tím, že museli čekat, dávali najevo okázalým pokukováním po hodinkách a zamračenými pohledy. Štěpánčini rodiče se usadili na zbylé židle a Štěpánka si stoupla za ně. Právník na ně zamžoural přes popraskané brýle.

„Takže už můžeme začít?“ vyštěkla Beryl.

Právník, drobný chlapík jménem Fedgewick, který momentálně ze všeho nejvíc připomínal zpocenou bowlingovou kouli, se pokusil o úsměv. „Stále ještě čekáme na jednoho člověka,“ řekl a Fergus vykulil oči.

„Na koho?“ vyhrkl. „Nikdo další tu nemá co dělat, my jsme přece jediní Gordonovi sourozenci. Kdo je to? Není to nějaká charita, že ne? Nikdy jsem charitám nevěřil. Vždycky po vás jen něco chtějí.“

„Není to... není to charita,“ vypravil ze sebe pan Fedgewick. „Říkal však, že se možná trochu opozdí.“

„Kdo to říkal?“ zeptal se Štěpánčin otec a právník se zdíval do desek, jež měl před sebou otevřené.

„To jméno je velmi neobvyklé,“ řekl pak. „Podle mých informací čekáme na jistého pana Smrtislava Hezouna.“

„Kdo to proboha je?“ zeptala se Beryl podrážděně. „Zní to jako... jako... Fergusi, jak to zní?“

„Podivínsky,“ řekl Fergus a upřeně se na Fedgewicka zahleděl. „Není to nějaký podivín, že ne?“

„Opravdu to nejsem schopen říci,“ odpověděl Fedgewick a jeho ubohý pokus o úsměv rychle pohasl pod zlobnými pohledy Ferguse a Beryl, „ale jsem si jistý, že bude každým okamžikem mezi námi.“

Fergus se zamračil a přimhouřil své pichlavé oči. „Jak si můžete být tak jistý?“

Fedgewick zaváhal. Než však stačil něco odpovědět, dveře se otevřely a do místnosti vstoupil muž ve světlehnědém kabátě.

„Omlouvám se za zpoždění,“ řekl a zavřel za sebou dveře. „Bylo bohužel nevyhnutelné.“

Všichni přítomní na něj vytřeštili zraky. Zírali na šátek a rukavice, sluneční brýle a neposedné rozčuchané vlasy. Venku byl nádherný den, rozhodně nepanovalo počasí, které by vyžadovalo, aby se člověk takhle nabalil. Štěpánka se konečně na ty jeho vlasy podívala zblízka. Na tuhle vzdálenost jí ani nepřipadaly pravé.

Právník si odkašlal. „Ehm... jste Smrtislav Hezoun?“

„K vašim službám,“ odvětil příchozí. Štěpánka by ten hlas mohla poslouchat celý den. Její matka, jakkoli působila nejspíše, se místo pozdravu alespoň usmála, ale otec se na neznámého díval s tak ostražitým výrazem, jaký v jeho tváři nikdy předtím neviděla. Po chvíli se poněkud uvolnil, zdvořile pokývl a podíval se zpět na pana Fedgewicka. Fergus a Beryl z příchozího nespouštěli oči.

„Vy máte něco s obličejem?“ zeptala se Beryl.

Fedgewick si znovu odkašlal. „Tak dobrá tedy, pojďme k věci, když jsme konečně všichni pohromadě. Vynikající. Skvělé. Toto je samozřejmě poslední vůle Gordona Edgleyho, naposledy revidovaná téměř před rokem. Gordon byl mým klientem posledních dvacet let a za tu dobu jsem ho dobře poznal, takže mi dovoluji vyjádřit vám, jeho rodině a... a přátelům, své nejhlubší... nejhlubší...“

„Ano, ano, ano,“ přerušil ho Fergus a netrpělivě mávl rukou. „Můžeme tuto část přeskočit? Už tak máme zpoždění. Pojďme rovnou k věci. K tomu, kdo co dostane. Kdo získá dům? A komu připadne vila?“

„Kdo dostane všechno jeho jmění?“ zeptala se Beryl a dychtivě se na židli naklonila dopředu.

„A co autorské honoráře?“ pokračoval Fergus. „A procenta z prodejů knih?“

Štěpánka se po očku podívala na Smrtislava Hezouna. Stál opřený zády o stěnu s rukama v kapsách a díval se na právníka. Tedy – *zdálo se*, že se dívá na právníka. S těmi slunečními brýlemi se mohl vlastně dívat kamkoli. Znovu pohlédla na Fedgewicka, ten zvedl ze stolu list papíru a dal se do čtení.

„Mému bratrovi Fergusovi a jeho krásné ženě Beryl,“ četl advokát a Štěpánka se ze všech sil snažila potlačit úšklebek, „zanechávám své auto, svou loď a dárek.“

Fergus i Beryl zamrkali. „Auto?“ opakoval Fergus. „Loď? Proč by mi nechával loď?“

„Vždyť ty nesnášíš vodu,“ řekla Beryl vztekle. „Můžeš dostat mořskou nemoc.“

„Já *vždycky* dostanu mořskou nemoc!“ vyštěkl Fergus. „A on to věděl!“

„A auto už máme,“ dodala Beryl.

„A auto už máme!“ zopakoval po ní Fergus.

Beryl se na židli naklonila tak, až málem přepadla na stůl. „A ten dárek,“ řekla tichým hlasem, z něhož čísela hrozba, „to jsou peníze?“

Pan Fedgewick si nervózně odkašlal, vytáhl ze zásuvky svého stolu malou krabičku a posunul ji směrem k nim. Oba obdarovaní na ni vytřeštili oči. Dlouho na ni jen civěli. Pak se po ní oba současně natáhli a Štěpánka sledovala, jak se navzájem plácají po ruku, až Beryl krabici popadla a prudce odklopila víčko.

„Co je to?“ zeptal se Fergus přiškrceně. „Je to klíč k bezpečnostní schránce? Je to číslo účtu? Co to je... Ženo, co je to?“

Z Berylina obličej vyprchala veškerá barva. Ruce se jí roztrásly. Usilovně zamrkala, aby potlačila slzy, a otočila krabíčku tak, aby do ní všichni viděli. Spatřili brož velkou asi jako tácek pod sklenici, zasazenou do plyšového polštářku. Fergus na ni vytřeštil oči.

„Nejsou na tom ani žádné drahokamy,“ ozvala se přidruženě Beryl. Fergus otevřel ústa dokořán jako ryba na suchu a otočil se k Fedgewickovi.

„Co na nás ještě zbylo?“ zeptal se a z jeho hlasu byla patrná rostoucí panika.

Pan Fedgewick se znovu pokusil o úsměv. „Třeba... ehm... láska vašeho bratra?“

Štěpánka zaslechla jakési zakňučení a chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že ten zvuk vydala Beryl. Fedgewick se znovu zahloubil do závěti a snažil se ignorovat zděšené pohledy Ferguse a jeho ženy.

„Svému dobrému příteli a společníkovi Smrtislavu Hezounovi zanechávám následující radu. Tvá cesta je jen tvá a já tě z ní nechci svádět, ale někdy jsme tím největším nepřítelem, kterému můžeme čelit, my sami a největší boj svádíme s temnotou uvnitř sebe. Přichází bouře a klíč k bezpečnému přístavu je nám někdy skryt, a přitom ho míváme přímo před očima.“

Štěpánka se zadívala na osloveného pana Hezouna stejně jako všichni ostatní. Věděla, že je na něm něco zvláštního. Vyčítala to hned, jakmile ho poprvé spatřila – měl v sobě cosi exotického, tajemného, *nebezpečného*... Teď jen nepatrně sklonil hlavu – a to byla jediná reakce na advokátova slova. S vysvětlováním, co Gordonovo poselství znamená, se nenamáhal.

Fergus poplácal svou ženu po koleni. „Vidíš, Beryl? Auto, loď, brož, to není tak špatné. Taky nám mohl odkázat nějakou hloupou radu.“